

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΨΟΦΡΑΦΙΕΣ

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Όταν πλησιάζουν Άπόκριες ή έλο-
γής — που είναι πάντοτε το ίδιο στον τό-
πο μας — θύματα τον Άγγελή Σκαλτά,
έναν άληθινότυπο τύπο της ιδιαίτερης μο-
πατιάδας και τα κατορθώματά του.

Ο Άγγελής ήταν προσοπικός της
Άγοράς και πολλά χρόνια, μαζί με τον
Γεωργίου, το Μουστακιάνα και τον Παναγό
διεσκέδαζε τους Άντικλιότες... Ο Άγγε-
λής, δια τα εΐ, ήταν τίμως άνθρακός· είχε όμως
εΐ ένα ελάττωμα: ν' αλλάζει κάθε τόσο έπαγγελί-
ματα, σύμφωνα με τις περιστάσεις. Το καλοκαίρι
πούλιδε φραγκόζουνα εκωστό από τα χτήματά
του, όπως ονόμαζε τους βράχους και τις πλαγιές
του "Τις Καλέ, που είναι πάντα κατατρεμένες από

φραγκοζουρές. Όταν τελείωναν τα φραγκόζουνα, ο Άγγελής μάζεσε
και πουλίδε σήφανη και χορταρένα λουζίνα. Τη Σαρακοστή έπιανε
ώς στη μέση στο βάλτο του Άγρολίκου Κόρφου, όπου σχηματίζεται
λιμνοθάλασσα, κ' έβγαζε αρβάδες και καβούρια. Κι' όταν έτελειονε
με το καλό ή Σαρακοστή, ο Άγγελής τούδινε για τα "Ήρια. Στο
πτηνοτροφικό αυτό χωριόδάκι της Άγρολίδος έπιγαναν να ζήνη τον
τροχόμο. Ή τροχομαία ήταν ή έπιστήμη του, σόν να πουσε το έπι-
στωμά έπάγγελιά του...

Όταν έτελειοναν τα τριγά, ο Άγγελής έγραφε στ' Άνάλη μ'
ένα γερό κομποδέμα, που το χρησιμοποιούσε για να έπιστηρέζη
τους... ταβερνάδες του τόπου! Μ' άλλα λόγια, ο Άγγελής το έ-
τσιούσε στα γεμάτα. Το χροσάκι ήτανε εδ θεός του, όπως έλεγε, και
συχνά, σφουγγίζοντας τα χείλη, εχαρακιστόνινα να έπαυλαβαίνη το
δυναστικό λόγο του Δαυίδ:

«Και οίνος εύφραίνει καρδίαν ανθρώπων.»

Όταν έτελειονε το κομποδέμα, άρχιζαν τα φραγκόζουνα και ούτω
καθεζής. Ή ζωή του Άγγελή ήταν κανονισμένη με άριθμεία Έγγλέ-
σιση. Καμιά φορά όμως είχε και τα έκτακτά της, έτσι για την ποι-
κίλια. Τα έκτακτα αυτά ήταν άλλοτε τραγικά και άλλοτε άστεια.

Έκεί παραδείγματι, όταν έπρόκειτο να
θανατωθούν ζωτόδικα και ή καρμα-
νίλια έστηνονταν έπάνω στο τραπέζι
Άλωνακι, ο Άγγελής έτρεξε να
προσέβη τις έτηροσές του στις έκ-
τελεστικές αρχές.

Αυτός μαζί με το φίλο του τον
Κεζόγια και το βέλιη του τον Πα-
ναγό, ήταν πρόθυμοι να σκάσουν το
λάζκο της καρμινιάδας και να πύ-
νον ύστερα το ματοφραγμένο ίκρίο-
μα. Και τελειόνοντας τη μαζάβουα αΐ-
τη δουλειά τους, οι τρεις συνεταίροι
έπιγαναν να μοιρασθούν την άμοιβή
τους — γενναία πάντα — σε κανένα
μαγαζάκι της Πρόνοιας και να κοι-
τοσπούν κρη τους άποθημάνους:

— Θεός σφροσίστος, μωρέ παιδιά,
καλημεράκια σταθήρανε, έΐ...

Ή δουλειά αυτή ήταν μια λιπε-
ρή περιένθεση στη ζωή του Άγγε-
λή· οι περισσότερες όμως παρενθέσεις
ήταν εθίμμες. Προσάντων τις Άπό-
κριες, τότε ο Άγγελής έξτετραζόζου-
ταν, δέν άκουγε ούτε τις ουδοσέες
της κρη Περσεφόνης, της τρυφερής
ουιδίας του, που, κατά τη φάτσα του-
λάχιστον, έφερε άζια τ' όνομα της άρχαιας θεάς του "Αδη. Αιτός
έννοούσε να λάβη ζσηρό μέρος από διαγωνισμό του «Καιτάτων των
Απόκριων, προς έθρηνη και θυμηδίαν των εύγενων συμπολιτών».

Μια καλιά φουστα της κρη Περσεφόνης, ένα κομψολαμμένο πολ-
κίκι, λίγα άμυγδαλιόνα από τα μάλλιά της, ένα γενναίο Σουφισμα του
μουστακιά, ένα ήρωικό βάρμιο με κοκτανιά και ιδού ο Άγγελής

